DENNÍK odvážneho bojka

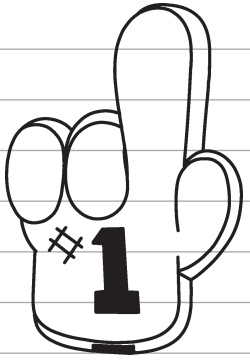
VEĽKÁ ŠANCA

VYŠE 250 MILIÓNOV PREDANÝCH VÝTLAČKOV

Jeff Kinney

stonožka

#1

OD JEFFA KINNEYHO VYŠLO:

Denník odvážneho bojka

Denník odvážneho bojka 2: Rodrick je šéf

Denník odvážneho bojka 3: Posledná kvapka

Denník odvážneho bojka 4: Prázdniny pod psa

Denník odvážneho bojka 5: Krutá pravda

Denník odvážneho bojka 6: Ponorková choroba

Denník odvážneho bojka 7: Piate koleso na voze

Denník odvážneho bojka 8: To je ale smola

Denník odvážneho bojka 9: Dlhá cesta

Denník odvážneho bojka 10: Drsná škola

Denník odvážneho bojka 11: Dvojitý podfuk

Denník odvážneho bojka 12: Rodinný úlet

Denník odvážneho bojka 13: Snehová bitka

Denník odvážneho bojka 14: Na spadnutie

Denník odvážneho bojka 15: Dolu vodou

Toto nie je denník odvážneho bojka

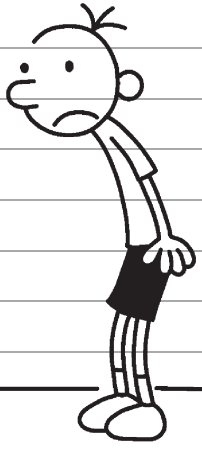

Jeff Kinney

DENNÍK odvážneho bojka 16

VEĽKÁ ŠANCA

stonožka

Jeff Kinney
DIARY OF A WIMPY KID:
BIG SHOT

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2021 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
and the design of the book's cover are trademarks and trade
dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.
First published in the English language in 2021 by Amulet Books,
an imprint of ABRAMS, New York.
ORIGINAL ENGLISH TITLE: DIARY OF A WIMPY KID: BIG SHOT
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)
Veggie Rocker characters on page 46 created by Daryl Enos.
Used with permission and gratitude.
Book design by Jeff Kinney
Cover design © by Jeff Kinney and Brenda E. Angelilli
Translation © 2022 by Elena Guričanová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Jeff Kinney: Diary of a Wimpy Kid:
Big Shot (Amulet Books, New York 2021)
preložila Elena Guričanová.
Redigovala Dana Guričanová.
Obálku upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2022 ako svoju 2 888. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-1159-5

VENUJEM WILLOVI A GRANTOVI

SEPTEMBER

Pondelok

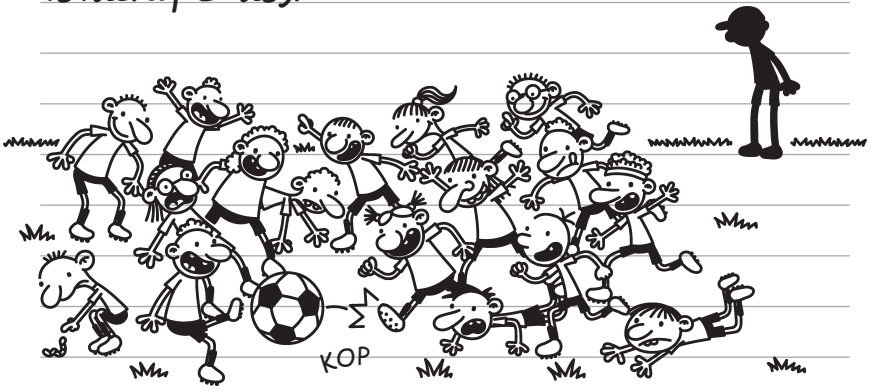
Športovci sa so svojím nadaním vraj už narodia. Nech športový talent spôsobujú akékoľvek gény, mne asi CHÝBAJÚ.

Mama hovorieva, že každý člen tímu má dôležitú úlohu. Lenže ja som v každom športovom tíme najskôr na to, aby si pri mne všetci OSTATNÍ pripadali ako machri.

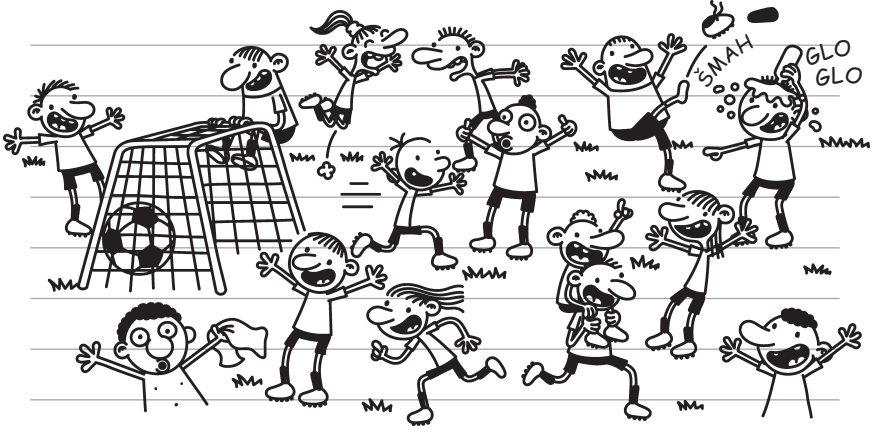

Teraz som si dosť istý, že zo mňa profesionálny športovec nikdy nebude. Tak oficiálne vyhlasujem, že odchádzam do športového dôchodku.

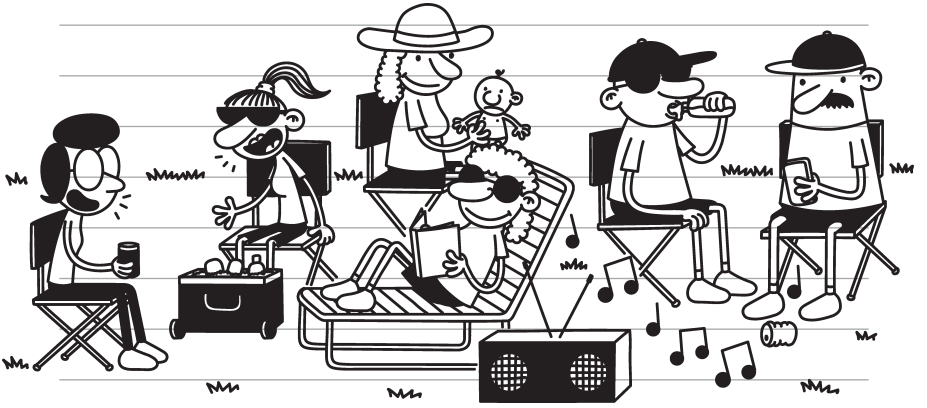
Najšialenejšie na tom je, že kedysi ma šport BAVIL. Teda ešte v škôlke, keď sme si to mohli naozaj UŽIŤ. Najskôr som vyskúšal futbal. Nepoznal som pravidlá a ostatné decká tiež nie. Väčšinou bol teda na ihrisku totálny chaos.

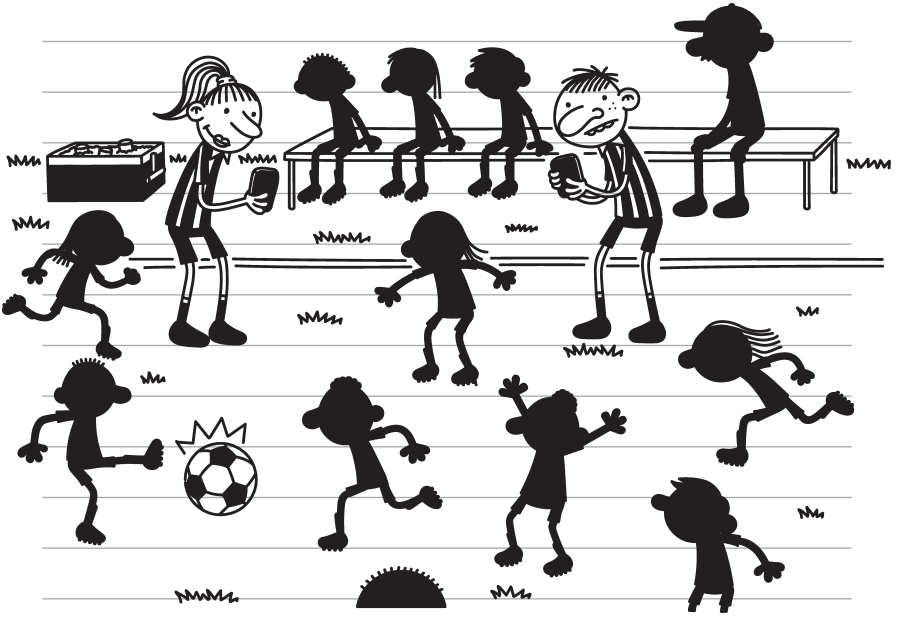
Za loptou sme vždy bežali úplne všetci. Občas z nášho chumľa vyletela a trafila do niektorej bránky a potom sme VŠETCI oslavovali.

Góly nikto nerátal, tak sme netušili, kto vyhráva a kto prehráva. Rodičom to tiež bolo jedno, lebo sa bavili medzi sebou.

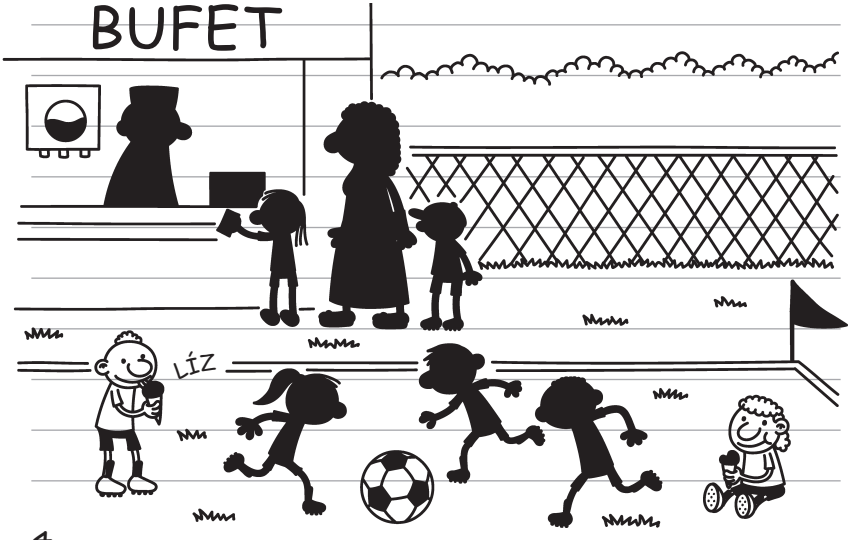
Rozhodcov robili starší školáci a tiež si hru veľmi nevšímali.

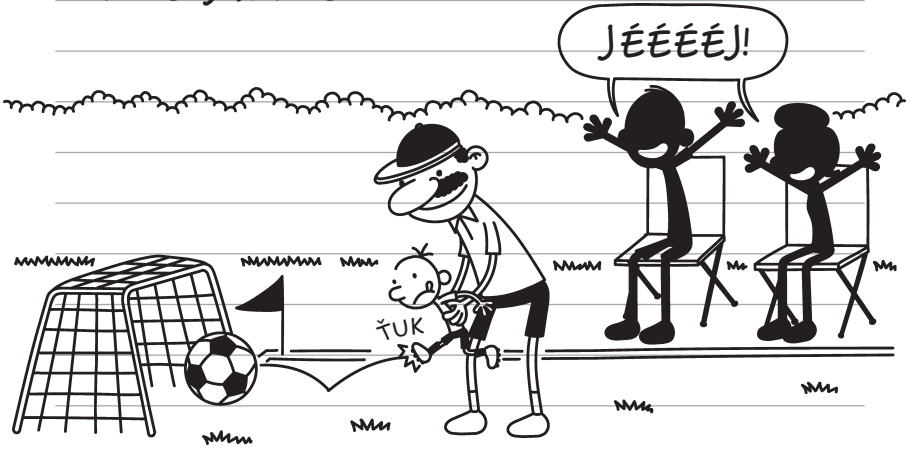
Vlastne nepískali, ani keď lopta vyletela za čiaru. Polovicu času sme teda hrali na nesprávnom ihrisku a ani sme o tom NEVEDELI.

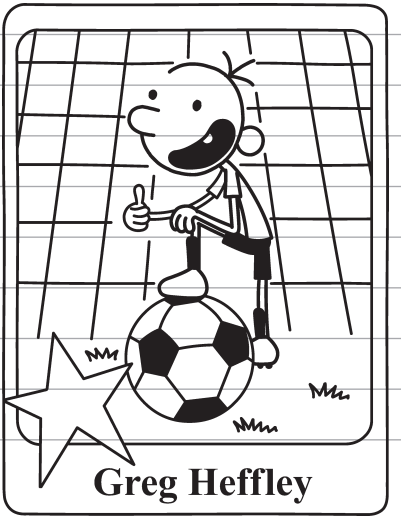
Po zápase sme si v bufete dali zmrzlinu a kadejaké iné dobroty. Občas sme ani nečakali na KONIEC a maškrtili sme aj počas hry.

Tréneri boli veľmi milí a postarali sa, aby každý dostal šancu streliť gól. Všetkým to zdvihlo sebavedomie.

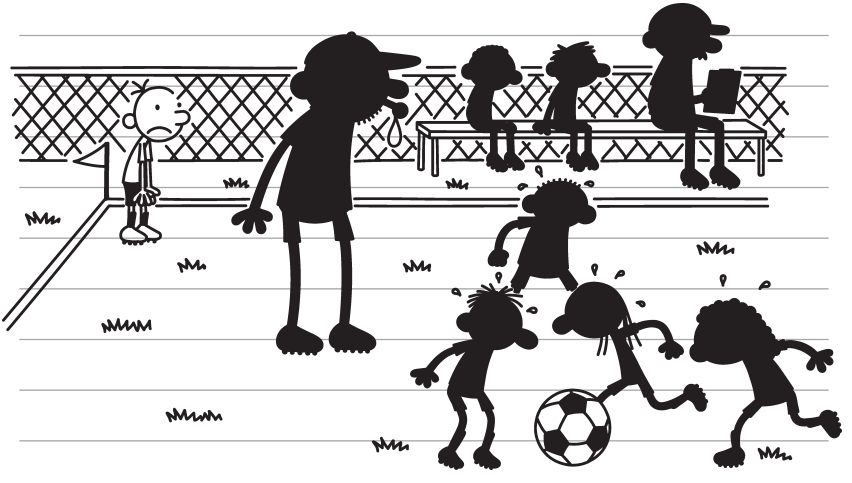
Vtedy som NEPOCHYBOVAL, že zo mňa vyrastie profesionálny futbalista. Dokonca som starostlivo opatroval svoju prvú hráčsku kartičku pre prípad, že by som ju jedného dňa mohol predať za kopu peňazí.

Ibaže v predškolskej prípravke sa všetko ZMENILO. Rozhodcovia na nás začali pískať a nedovolili nám vyvádzať ako predtým.

Pískali skoro zakaždým, keď som sa dotkol lopty. Radšej som teda stál v rohu ihriska a modlil som sa, aby sa ku mne lopta neprikotúľala.

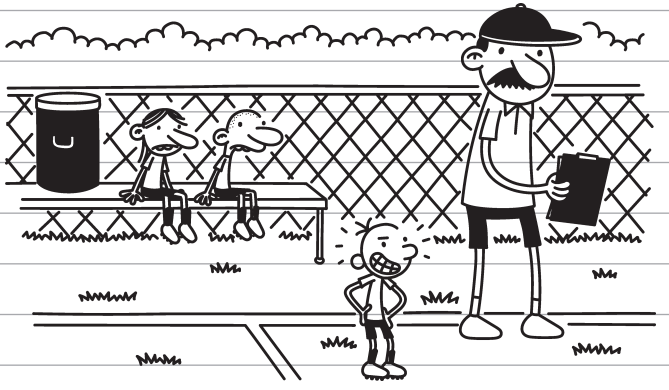

Vtedy som si už ani veľa nezahral. Tréner posielal na ihrisko len DOBRÝCH hráčov a my ostatní sme väčšinu času presedeli na lavičke.

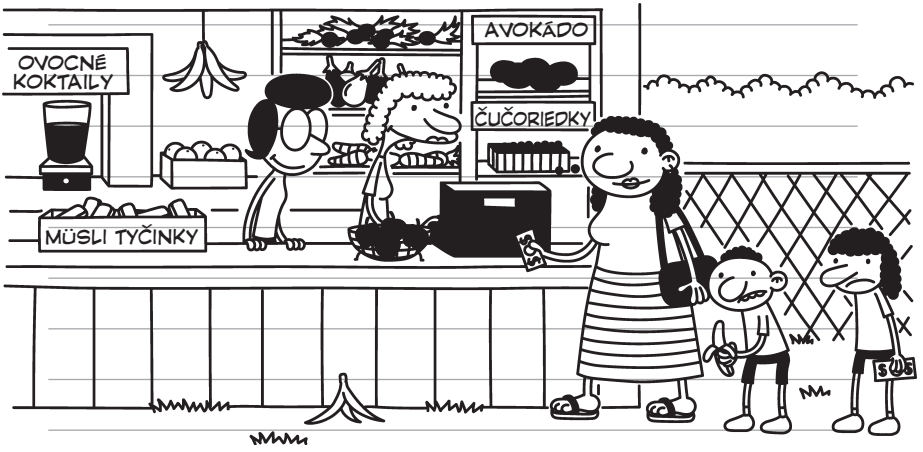
Mama mi tvrdila, že ma tréner neposiela na ihrisko, lebo som jeho „tajná zbraň" a šetrí si ma na rozhodujúcu chvíľu.

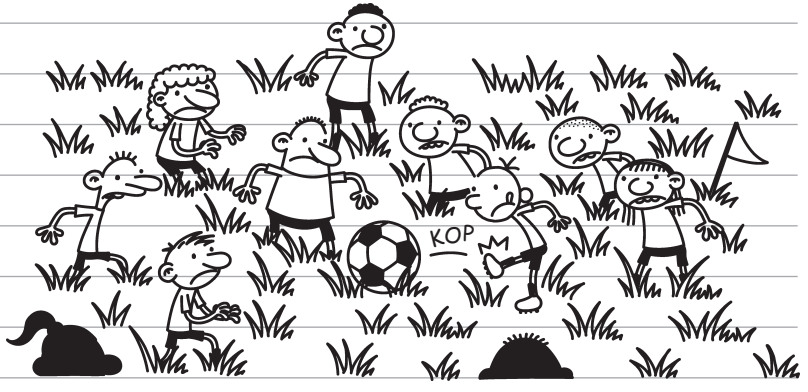
Vtedy mi ešte nedocvaklo, že sa len snaží zdvihnúť mi náladu. Takže zakaždým, keď ma tréner poslal na ihrisko, som si pripadal ako najväčšia HVIEZDA.

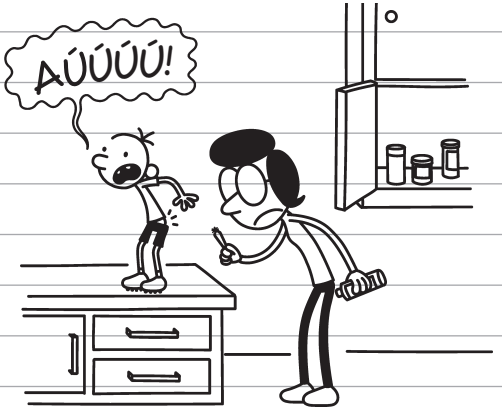
V ten rok už dokonca ani bufet nestál za veľa. Niektorí rodičia sa vraj sťažovali, že tam predávajú priveľa nezdravých vecí, a tak všetky sladkosti vymenili za VÝŽIVNÉ jedlo.

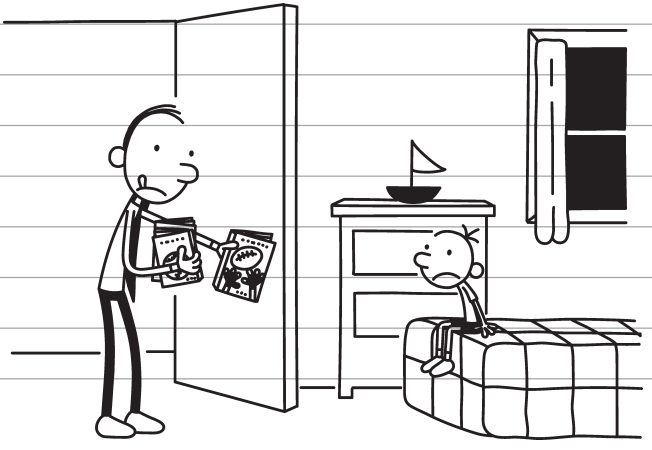
Lenže prachy, ktoré bufet zarobil predajom sladkostí, išli na údržbu ihriska. V ten rok si správcovia mohli dovoliť kosenie len raz za tri týždne a to zápasy poriadne spomalilo.

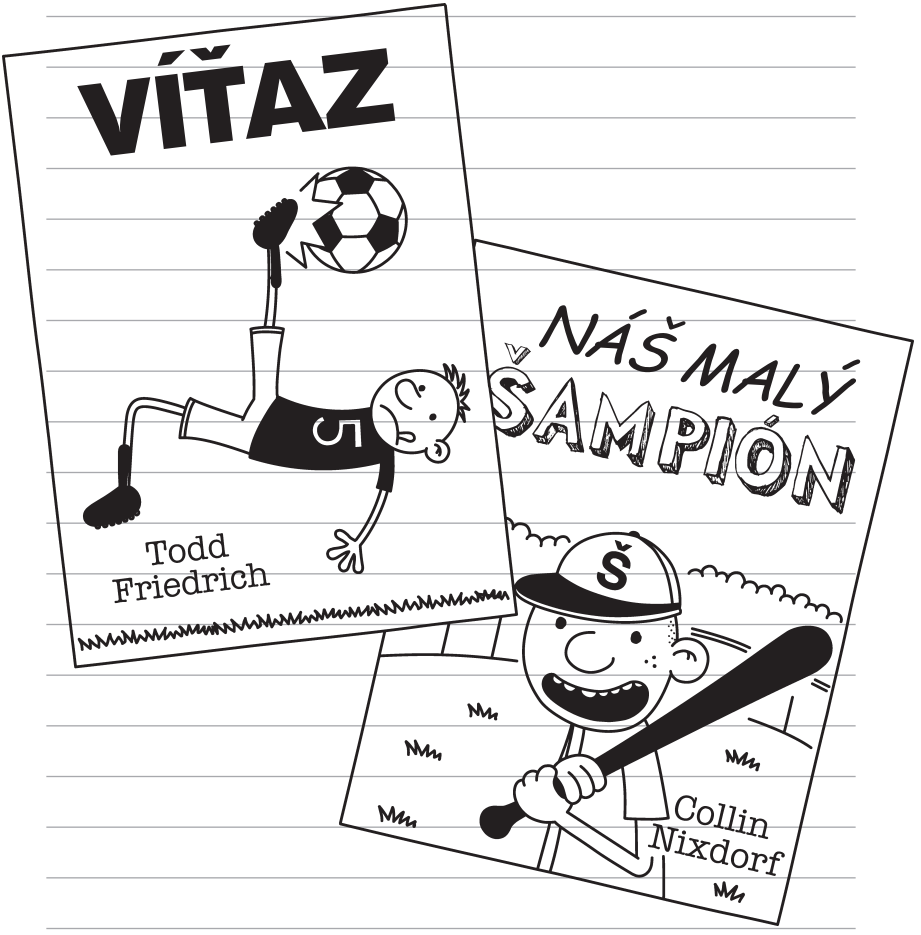
Keď niekoľkým deckám mama po zápase vo vysokej tráve našla kliešťa, rozhodli sa predčasne ukončiť sezónu a MNE to dokonale vyhovovalo.

Moja nešikovnosť ma trochu mrzí, lebo tatko podľa všetkého dúfal, že zo mňa vyrastie skvelý športovec. Zakaždým, keď išiel do knižnice, mi dovliekol kopu kníh o športovcoch.

Niektoré decká také príbehy určite zbožňujú, ale JA k nim nepatrím.

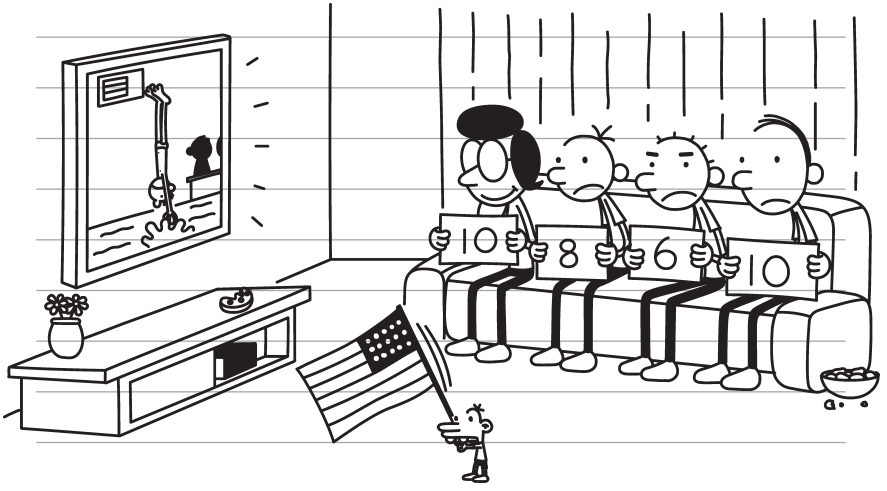

V knižnici nájdeš množstvo kníh o deckách, ktoré dokázali niečo výnimočné a vybojovali pre svoj tím víťazstvo. Mne sa to však nikdy nestalo a verím, že po svete behá veľa deciek, ktoré sú na tom rovnako.

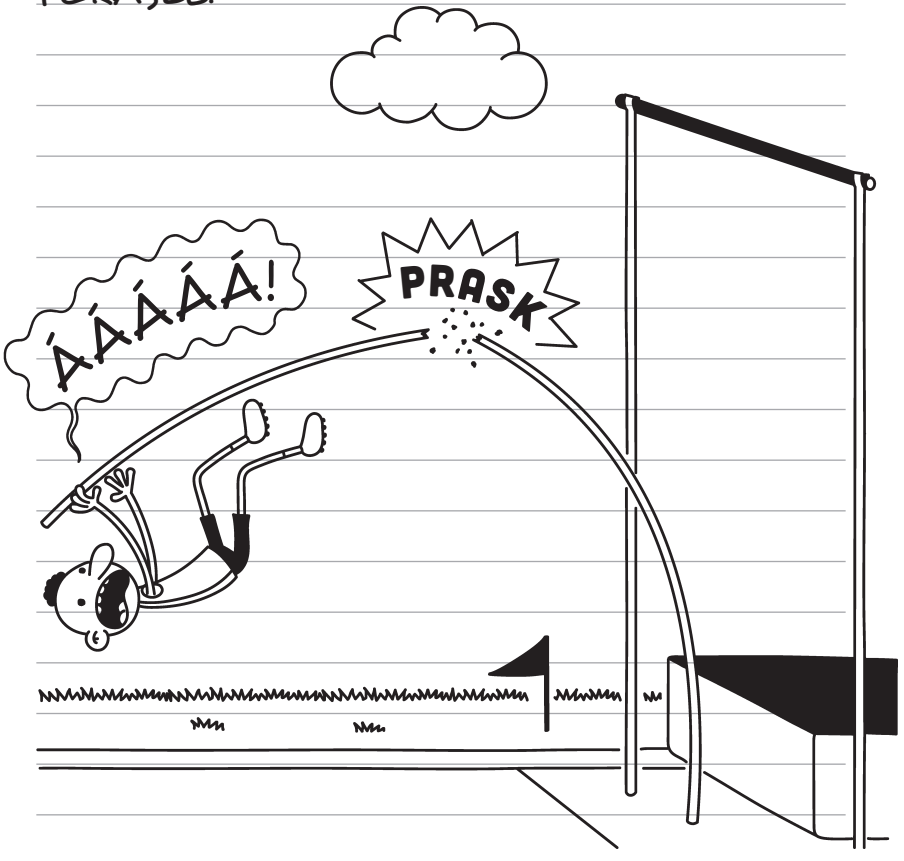
Raz by niekto mal napísať knihu aj pre nás OSTATNÝCH.

Nieže by som proti športom niečo mal. Keď sa ich nemusím ZÚČASTŇOVAŤ, celkom ma bavia. Väčšinu tohto leta som vlastne presedel pred telkou a pozeral olympiádu.

Vymyslela to mama, chcela, aby sme hry pozerali spoločne ako rodina. Ľudia vraj teraz žijú vo svojich malých bublinách a šport je jednou z mála vecí, ktorá ich ešte spája. Lenže podľa mňa to so spolupatričnosťou netreba preháňať.

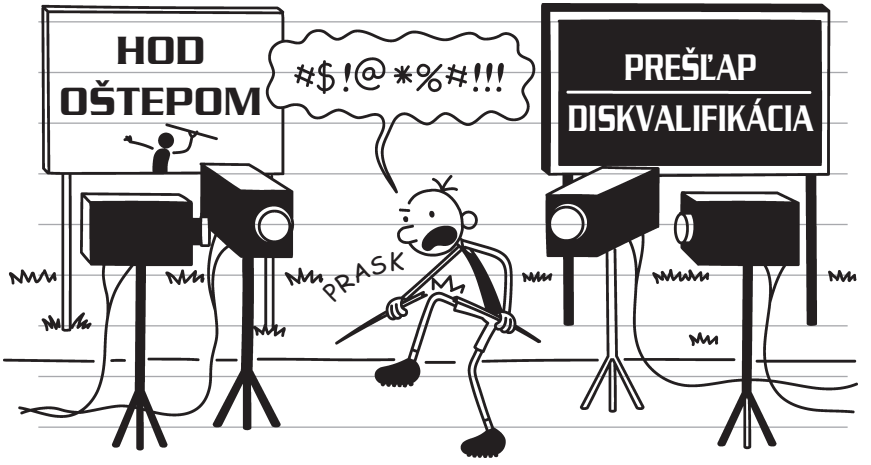

Mame sa vraj olympijské hry páčia, lebo sa pri nich ukáže, aké úžasné veci ľudia dokážu. Ja sa zase vždy teším, keď niekto niečo POKAŠLE.

Ešte dobre, že sa tam predvádzajú INÍ ľudia, nie JA. Keby som vedel, že ma pri telke sledujú milióny ľudí, určite by som bol strašne nervózny. A navyše, keď sa ti na olympiáde niečo nepodarí, musíš to brať s nadhľadom.

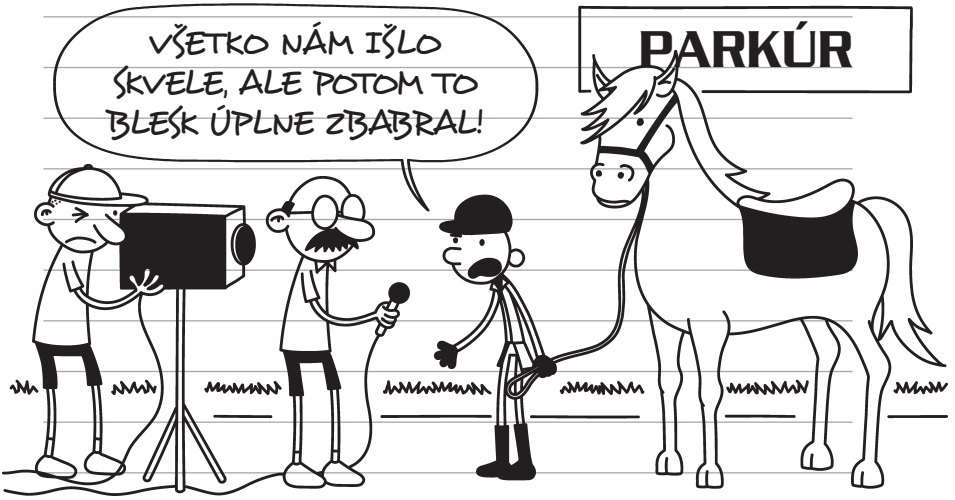
Lenže keby som štyri roky života zabil trénovaním a potom by som spravil nejakú hlúpu chybu, nabetón by som sa neusmieval do kamery.

Keď už, tak by som sa radšej dal na TÍMOVÝ šport. Pritom by totiž bolo menej očividné, že som niečo pokazil práve ja.

Keby som už mal ísť na olympiádu, vlastne by som si najradšej vybral nejakú JAZDECKÚ disciplínu. V tom prípade by som každú chybu mohol zvaliť na KOŇA.

No keď sa nad tým zamyslím, možno práve preto koňom občas prasknú nervy.

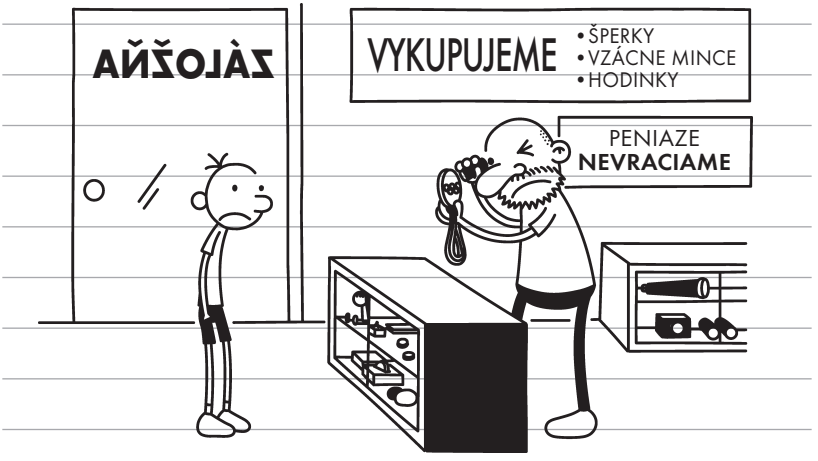
Reportáže z olympiády sme pozerali celé hodiny, ale ešte vždy celkom nerozumiem, ako tam všetko funguje.

Napríklad netuším, prečo dávajú medailu len športovcom na prvých troch miestach. Podľa mňa by ich mali dávať VŠETKÝM, aby si každý odniesol domov trofej.

Teraz sa to robí tak, že za prvé miesto dávajú zlatú medailu, za druhé striebornú a za tretie bronzovú. Lenže podľa mňa je medzi striebornou a bronzovou príliš veľký rozdiel.

Zlato a striebro aspoň za niečo STOJA, ale keby som vyhral bronzovú medailu, len ťažko by som za ňu dostal viac než pár dolárov.

Medaila je asi najcennejšia tesne po tom, ako ju človek VYHRÁ. Keby som teda nejakú dostal, využil by som, že ma v telke sleduje veľa ľudí, a našiel by som kupca.

